

Levél a hegyről

*Itt élek én, e kis hegyen,
mely dombnak nagy, hegynek kicsiny.
Eltűnt a szín, a csín, a csíny,
az ifjúság. Jó. Így legyen.*

*Mi vagyok? Ime: bűnköteg,
mely másnál mégse vétkesebb,
múltni nem vágyó régi seb,
orvosát ápoló beteg,*

*ki folyton ír, nem nézve fel,
kertjén a hold ha átvezet
lovast, ki bévül tört szívet
s kívül rozsdás páncélt visel.*

*Kádjában táncol az Idő,
mert nincs szünet, most van szüret,
s mindent dalol, mit ő szeret,
itala fogy, jókedve nő,*

*de csontra lép és vért tipor.
Ajtómban rázza a havat,
mely kabátjára rátapadt,
jó vendégem, a férjikor.*

MAGYAR az, aki a földművesnek földet, a munkásnak méltó hasznol, mindenkinek emberi bánásmódot kíván egyéni érdeke ellenére is. Aki egy nyomorult, éhező vagy jogfosztott láttán saját magát is sértné érzi, emberi, magyarai mi-voltában.

Magyar én előttem az, aki nem bírja a homályt, sem a gondolatban. Magyar az, aki az értelmet szereti, aki szenvedélyét csak akkor engedi szabadon, midőn a szó már nem használ az igazság elfogadatlására. Minden nép közösség. Jó magyar az, aki emberi, jó tagja a magyar közösségnek.

Illyés Gyula: Ki a magyar